

ORDE VAN DEN PRINCE, in 1955 te Kortrijk opgericht op initiatief van **Guido van Gheluwe** en genoemd naar Willem de Zwijger, Prins van Oranje (**Willem van Oranje**), in wiens persoon het genootschap het idealisme memoreert van een staatsman die zich inzette voor het 'Nederlands Gemeenebest'.

Vanaf 1958 werden in heel Vlaanderen afdelingen opgericht, vanaf 1968 in Nederland en vooral vanaf het eind van de jaren 1980 ook buiten het Nederlandse taalgebied. In 1995 telde het genootschap 53 Vlaamse, 19 Nederlandse en 16 buitenlandse afdelingen. Met haar ruim 2600 leden is het de grootste vereniging van Nederlanders en Vlamingen. Aanvankelijk opgevat als mannengenootschap neemt de Orde sinds 1979 in stijgende mate ook vrouwen op in haar rangen. Volgens de in de *Keure* opgetekende doelstellingen beoogt zij samenhangigheid tussen alle Nederlandstaligen, de bevordering van de eenheid van de Nederlandse taal en cultuur en het streven naar grotere Europese solidariteit, met behoud en versterking van de eigen Nederlandse culturele gemeenschap. Zij heeft als devies *Amicitia et Tolerantia* en streeft zeer bewust naar pluralisme onder haar leden zowel qua leeftijd en beroep, als qua politieke en godsdienstige overtuiging. De lokale afdelingen hebben een grote zelfstandigheid. Tot ongenoegen van sommige leden, die de Orde een tekort aan actie verwijten, treedt zij zelden naar buiten met standpunten. Zij verwacht van haar leden dat zij – ieder op zijn domein en in zijn functie – zullen ijveren voor de eigen taal en cultuur. De Orde onderhoudt contacten met verscheidene docentschappen neerlandistiek in het buitenland, met als doel de kennis van

de Nederlandse taal en cultuur te stimuleren. De leden ontmoeten elkaar tijdens maandelijkse bijeenkomsten in de afdelingen, op gewestdagen en op de jaarlijkse Algemene Ledendag.

LITERATUUR: K. Wildiers-van der Wee, *Kroniek van de Orde van den Prince* (1955-1990), 1990.

KRISTIN WILDIERS-VAN DER WEE